

**Hans
Vandeweghe**
Sportjournalist
@hansvdw

column

Holland boven

Londag op de luchthaven van Charleroi stond Eurosport op de Ronde van Vlaanderen. Er was nog meer dan honderd kilometer te gaan toen onze vlucht werd afgeroepen voor boarding. Op dat moment passeerde een groep West-Vlaamse jongelui. Ze leken een minuut of wat en één vroege 'voor wie bij jij?' Zijn maat wees op Tim Declercq die voorop sleurde. 'Voor QuickStep. Om het even wie mag winnen, als het maar die Terpstra niet is.' Het was lang vliegen maar taxidri op de tarmac wist ik niet dank aan de kostenloze roaming binnen de EU meteen hoe laat het was: Niki Terpstra had gewonnen.

Gisteren had *L'Espresso* een verhaal met ene Lefevere. Dat is Patrick Lefevere van wie de Fransen weigeren zijn naam te schrijven zoals die op zijn identiteitskaart staat. Waar die doorbraak van Terpstra ineens vandaan kwam en of dat zijn populariteit ten goede zou komen want had Terpstra niet een beetje een koud imago in het peloton?

Lefevere was eerlijk: Terpstra heeft het als Nederlander in een Belgische ploeg in een Vlaamse sport niet makkelijk om zich door te zetten. Hij betwijfelde of dat zou veranderen nu hij de mini-Ronde en de echte Ronde van Vlaanderen in hetzelfde jaar had gewonnen, na in 2004 ook al Parijs-Roubaix te hebben gewonnen.

Te lang op Boonen gerekend

Aan de laatste wedstrijd hangt een verhaal. Niki Terpstra sprong toen weg uit een groep van elf, waar nog twee andere QuickStepers in zaten: Zdeněk Štybar en Tom Boonen. De hiërarchie bij QuickStep was gekend: eerst Boonen, dan de rest. Van die groep was Boonen normaal de snelste sprinter, maar wat is normaal na 257 kilometer en 28 seconden met pavés?

John Degenkolb bleek de snelste en Tom Boonen eindigde laatste van dat groepje, dat sprintte voor de tweede plek. Niki Terpstra was

► Na een solo van ruim 25 km komt Niki Terpstra over de meet. In de achtergrond gaat Mads Pedersen met de tweede plaats aan de haal. © PHOTO NEWS

voorop gebleven en had twintig seconden voorsprong bijeen geharkt. Een overwinning van QuickStep, luidde het toen, toevallig behaald door de Hollander in dienst. De fans van Boonen hebben het de Hollander nooit vergeven. Boonen zelf? Dat is niet zo duidelijk. Bij QuickStep verben de Boonen-fans hun ergernis.

De ongemmaakelijke waarheid is dat ze bij QuickStep al te lang hun bonen te weken hebben gelegd bij Boonen. Na 2012 is hij nog één keer in de buurt gekomen van een overwinning in een monument. In 2016 werd hij geklopt door Matthew Hayman in de sprint op de wielerved van Roubaix nadat hij zich als

**Nederland heeft geen breed
wielerteir zoals Vlaanderen,
koestert ook niet dezelfde
soms absurde passie voor
de koers, maar klopt ons wel
op alle vlakken, op alle fietsen,
in alle wedstrijden**

een nieuweling had laten insuluen.

In haast alle wedstrijden waarin hij na zijn superjaar 2012 startte, is de koeractiek in functie van Tom Boonen uitgestippeld. Zelfs in zijn laatste jaren als wegkapitein werd gekoerst zoals hij het aanstuurt. Sinds Boonen weg is, rijden de QuickStepers als een bende vrijbuiters. De gevreesde chaos is uitgebleven en de oude Magei-keuze van vincere insieme – samen winnen – is terug. Zoals Yves Lampaert zich tijdens de E3 total loss reed om Terpstra zo goed mogelijk te lanceren, dat was het nieuwe QuickStep. Het oude QuickStep, dat was de Omloop 2015 toen drie QuickStepers gokten op de sprint van

Tom Boonen maar vergaten achter Ian Stannard te rijden. Bij die drie zat Terpstra, die toen ook veel kritiek kreeg.

Van 1986 is het geleden dat een Nederlander de Ronde van Vlaanderen heeft gewonnen. Een mijlpaal. Nederland heeft geen breed wielerteir zoals Vlaanderen, koestert ook niet dezelfde soms absurde passie voor de koers, maar klopt ons wel op alle vlakken en op alle fietsen en in alle wedstrijden.

Bij de vrouwen: Holland boven. Te veel namen om op te noemen, maar ze waren 1, 2, 3 in de Ronde. Tijdrijden: Holland boven met Tom Dumoulin en Jos van Emden. Grote rondes: